

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος.

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' αγγελίας και διατριβάς ιδιαίτερα συμφωνία
 προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 18.

Γραφεία—όδός Τσαμαδού 10.

Αθήναι, Κυριακή, 23 Σεπτεμβρίου 1901

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

II

Ἐπὶ ἀσυγγνώστῳ μεροληψίᾳ πᾶς τις θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀπαγγεῖλῃ κατηγορητήριον, ἐὰν ἡ πρὸς κατάδειξιν τῶν κακῶν δαιμόνων τοῦ Θεάτρου προθυμία μας δὲν ἔφερεν ἐν ἑαυτῇ ἀρκούσαν εὐσυνειδησίαν, ὅπως καταγγεῖλῃ ἅπαντας τοὺς ἐνόχους διὰ καθήκον ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ὅπως προβῶμεν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ λεχθέντων, παρυσιάζοντες πλήρη τὴν εἰκόνα καὶ τὰ αἰτία τῆς νῦν καταστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

Γνωστὸς τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἠθοποιὸς προκειμένου περὶ τῆς προόδου τῆς ἠθοποιίας καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ κοινοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἐξέφερε τὴν γνώμην ὅτι τὸ Θέατρον προπορεύεται τοῦ κοινοῦ κατὰ πενήτηντα ἔτη. Ἀπλῆ τῶν πραγμάτων ἐπισκόπησις μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι θὰ ἦτο αὐτόχρημα παραφροσύνη νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἀπολύτως ἀληθῆ τὴν γνώμην αὐτὴν, διότι, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς μεταξὺ τοῦ ἐπιπολαίου κοινοῦ μας δύναται τις κάλλιστα νὰ εὕρῃ πολλοὺς προπορευομένους τοῦ Θεάτρου κατὰ ἑκατὸν ἔτη, ἐξ ἄλλου ὅχι τὸ Θέατρον, ἀλλ' ὀλίγοι ἠθοποιοί, κατάρθωσαν νὰ εὕρισκωνται σήμερον ἐξω τοῦ ἀγυρτικοῦ ὁρίζοντος καὶ τοῦ ζοφεροῦ σκοτοῦ τῆς ἀμαθείας. Οὐδεὶς ἀρνείται ὅτι ὁ Ἕλληνας ἐν οἰφθήποτε κλάδῳ δύναται ταχέως νὰ ἀναδειχθῆ καὶ διαπρέψῃ· ἀλλὰ τὸ ἐλαττωματικὸν σύστημα, ὅπερ ἀείποτε ἐφήρμοσαν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν οἱ ἠθοποιοί μας καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ μεταξὺ τῶν πάθη ἀνεχαίτισαν τὴν καθολικὴν πρόοδον καὶ ἐδημιούργησαν διαμάχας παρακωλύουσας πᾶσαν εὐκρινῆ περὶ Τέχνης μέριμναν. Καταρτίζοντες θιάσους ὡς ἔμποροι καὶ ἀσχολούμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ θεατρικοῦ ταμείου ἐλησμόνησαν πᾶν πρὸς τὸ κοινὸν καθήκον τῶν καὶ ἀπέβλεψαν πάντοτε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐμπορικοῦ σκοποῦ. Πλέον ἢ ἀληθῆς ὅτι πολλοὶ ἀνῆλθον εἰς τὴν σκηνὴν ἐξ εὐγενῶν ἐμπορούμενοι αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν καὶ ἐζήτησαν νὰ ἀποκτήσουν τὴν δόξαν ἐκείνην, ἣτις καὶ αὐτοὺς καὶ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἠδύνατο ν' ἀνυψώσῃ· ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἐδηλητηριάσθησαν ὡς ἦτο ἐπόμενον ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ αἰσχροῦ περιβάλλοντος, καὶ πολλοὶ ὀλίγοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν τῶν ὡς πιστοὶ ὑπέρμαχοι τῶν ἀγνῶν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. ΒΕΝΙΕΡΗΣ

βλέψεων τῶν παλαιόντων κατὰ τῆς ἰδιοτελείας ἢ δοξομανίας τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν προστατευομένων συγγενῶν καὶ διαφόρων παρασίτων. Οὐδεὶς θιάσος παρουσιάσθη πρὸ τοῦ κοινοῦ τελείος διότι παρὰ τὸ πλεῖστον δύο ἢ τριῶν κάπως ἱκανῶν ἐτάχθη ὀλόκληρος στρατιὰ ἀμαθῶν, τὴν δὲ διεύθυνσιν τοῦ συνόλου ἀνέλαβε συμπεροντολόγος ἡγήτης ἐπιτηδείως κολακεύων τὰς ἀξιώσεις παντὸς ἀναλφαβήτου ἢ ἐκμεταλλεούμενος τὸν πρὸς τὴν σκηνὴν ἔρωτα παντὸς δυστυχοῦς ὄνειροπόλου παγιδευθέντος δι' ὑποσχέσεων. Πάντα τὰ μέσα κατεβλήθησαν ὅπως ἐξαγορασθῆ ἢ σιωπῆ καὶ ἀνοχῆ τῶν ἀρμοδίων καὶ ἀφροῦ ἐξησφαλίσθη ἡ ἀπουσία παντὸς ἐλέγχου ἢ ῥιζατο ὁ κατὰ τοῦ γοήτρου τῆς σκηνῆς μας πόλεμος ὑπὸ τῶν ζητούντων νὰ καλύψουν μὲ φύλλα δάφνης μίαν κοινωνικὴν ἀποκλήρωσιν. Οἱ περισσότεροι, ἀνίκανοι πρὸς εὐσυνειδητὸν ἐργασίαν ἀνεδίβασαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πᾶσαν ἀνοησίαν τῆς ξένης καὶ ἡμεδαπῆς ἀκόμη θεατρικῆς φιλολογίας καὶ κερδοσκοποῦντες ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἐνστικτων τοῦ κοινοῦ ἐδίδαξαν αἰσχροτῆτας αὐτοὶ κυρίως δημιουργήσαντες τὴν ἐπιπολαιότητά του ἣν προθυμοποιοῦνται σήμερον νὰ καταγγέλου ὡς αἰετὸς ἐλέγχονται διὰ τὴν ποιότητα τῶν διδασκομένων ἔργων. Οὐδεμία μεθοδικότης, οὐδὲν σύστημα· ὁ αὐτὸς ἠθοποιὸς παίξει δέκα εἶδη ρόλων· πολὺ σπανίως κατέγινε τις εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἰδίας του εἰδικότητος καὶ ἱκανότητος· αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπουν αἱ συνθήκαι τοῦ Θεάτρου μας. εἶνε προνόμιον τῶν ἰσχυρῶν, δυναμένων ὅποτεδῆποτε νὰ εἰσέρχονται καὶ εἰς τὸν

κύκλον τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' ἔτι πρὸς.

Αἱ μικροπρεπεῖς ἀντιζηλῖαι καὶ αἱ διαβολαὶ αἱ μέχρι χαμερπείας πολλάκις ἐξικνούμεναι ἔσθεσαν πάντα σπινθῆρα ζήλου πρὸς ἐργασίαν εὐσυνειδητὸν καὶ ἐφυγάδυσαν πᾶσαν εὐγενῆ ἀμίλλαν. Ὁ μεταξὺ τῶν μεγαλοσχημῶν μάλιστα πόλεμος δύναται νὰ προκαλέσῃ εἰς τὸν πλησιάζοντα τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν ἔμετον. Ὁ εἰς ἀναγνωρίζει ἐνδομύχως τὴν ἀξίαν τοῦ ἄλλου· καὶ ἐν τούτοις ἀντὶ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἰδικῆς του διὰ νὰ τὸν ὑπερβῆ, ἐπιβουλεύεται παντὶ μέσῳ οὐ μόνον τὴν δόξαν του, ὡς καλλιτέχνου, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόληψίν του ὡς ἀνθρώπου. Διαβολαὶ καὶ αἰσχροὶ δολοπλοκίαι εἶνε τὰ ὄπλα παντὸς ἐπιδιώκοντος μᾶλλον ἐπικερδῆ τοῦ ἄλλου θέσιν εἰς τὸ Θέατρον· καὶ δυστυχῶς εἰς τὸν αἰσθανόμενον τοιαύτας ἐπιθυμίας εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ ἀποκτήσῃ ἐκ τῶν γραφόντων ἓνα ἰσχυρὸν σύμμαγον ἀναλαμβάνοντα τὸ μέγιστον μέρος τῆς αἰσχροῦς διαμάχης ὑπὸ τὸν τύπον καλλιτεχνικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐγνωρίσαμεν πάντοτε τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν ἠθοποιῶν μας καὶ ταύτης ἡ ἐκείνης τῆς πορείας τῶν συμμάχων τῶν. Ποῖος θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν καλλιτεχνικὴν σύζευξιν τῆς Παρασκευοπούλου μετὰ τὸν Πλέσσαν; καὶ ὅμως οὐδεὶς συνετίζεται, οὐδένα φοβίσει τὸ μέλλον. Ἀντὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ζήλου ὁ ἐμπορικὸς ἀνταγωνισμὸς! ἀντὶ τῶν καρπῶν τοῦ ἰδίου κόπου οἱ καρποὶ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ συναδέλφου! Ὅστις κερδίζει πολλὰ ζητεῖ νὰ κερδίξῃ περισσότερα· ὅστις δὲν δύναται νὰ πορίσθῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν παλαίει τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, μεταχειριζόμενος πᾶν μέσον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Οἱ παλαιοὶ διέσφειραν τοὺς νέους καὶ ἀντὶ καλλιτεχνῶν ἐδημιούργησαν σαρκαστὰς τῆς τέχνης ἢ μεμψιμοίρους βιοπαλαιστάς. Οἱ ἰσχυροὶ πιέζουν τοὺς ἀδυνάτους καὶ προκαλοῦν ἀδιάλλακτα μίση καὶ πάθη μεταβάλλοντες οὕτω τὸ θέατρον εἰς πεδῖον ἀγενῶν διαπληκτισμῶν.

Ἴδου τὸ πλεῖστον τῶν ἔργων τῆς Τέχνης, τῶν πλαστουργῶν τῆς ἀντιλήψεως τοῦ κοινοῦ· ἴδου ἡ κατάστασις τοῦ ἑλληνικοῦ Θεάτρου, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐθελοτυφλούντων προπορεύεται ἐν τῇ ἀναπτύξει κατὰ πενήτηντα ἔτη.

Καιρὸς ν' ἀπορριφθῆ ἡ φενάκη καὶ ν' ἀρχίσῃ ἡ καταπολέμησις τῆς χαμερπείας,

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικὸν ἰατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων

Ἐφαρμόζονται αἱ τελεῖοταται καὶ νεώταται εἰδικαὶ μέθοδοι τῶν διασημοτέρων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης καθηγητῶν Finger, Fournier, Guyon, Unna κλπ. διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ἀσφαλέστερον, ριζικώτερον καὶ συντομώτερον ἀπάσης ἄλλης μεθόδου ἅπαντα τὰ μετὰδοτικὰ νοσήματα καὶ τὰ μᾶλλον ἐπίμονα δερματικά (ἐκζεμα, ψωρίασις κλπ.)

Ἰδιαίτερα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Ἄκρᾳ ἀσθησία καὶ ἀντισθησία.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ ἔσπερας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλευρῶς Ἀχίας Κυριακῆς)

ἦτις ἀπελάττισε πᾶν εὐγενὲς ἐλατήριον. Οἱ ὀλίγοι καλλιτέχνηται μας δύνανται νὰ καυχῶνται διὰ τὰς ἰδίας τῶν ἀρετὰς, ὅχι δμως καὶ νὰ θεωροῦν, ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνοι εἶνε ἀρκετοί, ὅπως ἀντιπροσωπεύουν τὴν πρόοδον τοῦ Θεάτρου· ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ ἐγωισμὸς τῶν αὐτῶν εἶνε ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ ἄκαιρος, ἔχουν ἀνάγκην καὶ αὐτοὶ ἠθικῆς ἀναγεννήσεως. Πάσχει τὸ σύνολον καὶ τὸ κοινόν, τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην τῆς ὑγείας τοῦ συνόλου. Ἄλλ' ἡ ὑγεία αὕτη θὰ μείνῃ ἀπραγματοποίητος χίμαιρα ἐφ' ὅσον οὐδεμία φιλοτεχνεῖται ἀνεξαρτησία χαρακτήρος. Ἡ δυναστεία τῶν ἐσχυρῶν πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἀγχομένην, διότι ἀρκετὰ ἐξέμυζσε τὸ αἷμα τῶν μικρῶν, τῶν θυμάτων αὐτῶν τῆς ἐν τῷ Θεάτρῳ μας ἐπικρατούσης ἱεραρχικῆς ὑποτελείας. Ἐχομεν ἀνάγκην εὐρώστων ἐργατῶν, ὅχι δυστυχῶν ὑπάρξεων ἐκνευρισθέντων ὑπὸ τοῦ ὀπίου τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἐκαστος ἄς ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ καλλιεργήσῃ τὴν ἰδίαν του ἰκανότητα εἰς τὸ ἔδαφος τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας καὶ ὅχι εἰς τὸ πεδίον τῶν ἀλληλοσπαραγμῶν, ὅπου τόσοι εὐρον τὸν θάνατον. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κατορθωθῇ ἡ ἀποδίωξις τῆς αἰσχρότητος, ἣτις μολύνει σήμερον τὸ θεατρικὸν περιβάλλον· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητος ἡ κηδεμονία τῆς τεχνοκρίσιας, ἣτις πρώτη ἐξ ὧν πρέπει νὰ ἐξαγρισθῇ. Ἄς σπεύσῃ, διότι ἡ Ἀληθῆς Δόξα ἔχει ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς κρατεῖ ἀκόμη τὸν πρῶτον στέφανον τῆς δάφνης, διστάζουσι πάντοτε, μὴ δυναμένη νὰ εὕρῃ ἀξίαν στεφάνωματος κεφαλήν.

Ὁ Τροβαροῦρος

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. ΒΕΝΙΕΡΗΣ

Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ μετρήσῃ τοὺς ἀγνοοῦς ἐραστὰς τῆς Σκηνῆς τοὺς ἐκ γνησίου πρὸς τὴν Τέχνην ἔρωτος παλαιόντας κατὰ τοῦ περιβάλλοντος τῶν προλήψεων καὶ τῶν στερήσεων, δὲν θὰ ἀπασχοληθῇ μὲν ἐπὶ πολὺ, δὲν θὰ παραλείψῃ, ὅμως νὰ κατατάξῃ μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων τοῦ Θεάτρου ἐργατῶν καὶ μίαν φυσιογνωμίαν γνωστήν πλέον εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Μορφή κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικὴ εἶνε τὸ πιστὸν ἀπεικόνισμα τῶν αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν εἰς τὰς σανίδας τῆς Σκηνῆς τὸν Διονύσιον Γ. Βενιέρην, ὅστις μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν του εἰς ἡλικίαν δεκαεπτὰ ἐτῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐλληνικὸν Θεάτρον κατὰ πρῶτον ὡς ὑποβολεὺς καὶ μετὰ πάροδον ἑπτὰ ἐτῶν ὡς ἠθοποιὸς εἰς τὸν θίασον τῆς κ. Βερώνη καὶ ἀδελφῶν Ταβουλάρη τῷ 1893 εἰς τὸ Θεάτρον τῆς Ὀμονοίας.

Πολλοὶ τῶν συναδέλφων του οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώρισαν καὶ ὡς ὑποβολεὶα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, διηγούνται ἀκόμη, γελῶντες ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει, ὅτι τόσον μεγάλη ἦτο ἡ μανία του νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ἠθοποιὸς ὥστε κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως τῆς παραστάσεως δὲν ἐννοοῦσε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ὑποβολεῖον, ἐὰν δὲν ἐρῶρει ὅπως οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ μίαν ἐνδυμασίαν συμφωνοῦσαν πρὸς τὸ παριστανόμενον ἔργον διασκευάζων καὶ τὸ πρόσωπόν του ὥστε ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ καὶ αὐτὸς κανένα ρόλον· ἡ ἐνδυμασία ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἐξ ὧν καὶ ὁ κουρεὺς τοῦ Θεάτρου ἔπρεπε ν' ἀπασχοληθῇ γιὰ τὴν ἀρετιὰν του ἀρκετὴν ὥραν.

Ἀπὸ τοῦ 1893 ὁπότε ἐνεφανίσθη κατὰ πρῶτον ὡς ἠθοποιὸς, συνειργάσθη, εἰς τὸ ἐξωτερικόν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαδοχικῶς μὲ τοὺς μᾶλλον διακεκριμένους τῶν συναδέλφων του, τὴν κ. Βερώνη, τὸν Ἀλεξιάδην, τὸν Ταβουλάρη, τὸν Κοτοπούλην, ἐργασθεὶς καὶ ἀναδειχθεὶς ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ἐσχάτως κατὰ τὰς δύο τελευταίας θερινὰς θεατρικὰς περιόδους 1900 καὶ 1901 μὲ τὸν Παντόπουλον εἰς τὸν θίασον τοῦ ὀπίου ἔδρασε ἐφ' ὅσον τὸ ἐπέτρεψαν αἱ συνθήκαι τοῦ θεατρικοῦ περιβάλλοντος παρ' ἡμῖν.

Εἶνε ἐκ τῶν ὀλιγίστων ἠθοποιῶν μας, οἵτινες γνωρίζουν καλὰ τὴν σκηνήν.

Διαπρέπει εἰς τοὺς ρόλους τῶν ραδιοῦργων καὶ ἰδίως εἰς τοὺς «Ληστας» ὡς Φραγκίσκος καὶ εἰς τὸν «Ὁθέλλον» ὡς Ἰάγος. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ρόλοι εὐρον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βενιέρη τὸν ἀληθῆ διερμηνευτὴν τῶν. Εἰς τὸ οικογενειακὸν δρᾶμα διακρίνεται εἰς τοὺς ρόλους τῶν συζύγων· ἡ περυσινὴ διδασκαλία τοῦ «Χειμάρρου» κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπεδύθη τὸ πρόσωπον τοῦ ἀναλήτου συζύγου μᾶς ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου ἀ ἀναφέρωμεν ἄλλα ἔργα πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἀληθείας αὐτῆς. Εἰς τὴν κωμωδίαν κατέχει μίαν ἐκ τῶν πρῶτων θέσεων· εἰς τὰ λεπτὰ κωμικὰ μέρη δύο ἢ τρεῖς δύνανται νὰ παραβληθοῦν μαζὺ του. Εἰς τὸ «Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστε» ὡς Ἐρνέστος, εἰς τὸ «Μπαλλόνι» ὡς ἀεροπόρος Κάμερον, εἰς τὰς «Γυναῖκάς μας» ὡς συγγραφεὺς Κρόσσερ, εἰς τὸν «Δικαστὴν» ὡς ὑπόδικος Λαζενέτ, εἰς τὸν «Σαμπινιὸν» ὡς πρίγκηψ Βαλέντιος, εἰς τὸν «Γενικὸν Γραμματέα» ὡς Τοτὸς καὶ εἰς τόσα ἄλλα ἔργα παίξῃ μὲ φυσικότητα καὶ λεπτότητα ἣτις εἶνε ἄγνωστος εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν ἠθοποιῶν μας.

Ὡς ἄνθρωπος λησμονεῖ ὅτι εἶνε... ἠθο-

ποιός. Εἰς τοὺς φίλους του δεικνύει πάντοτε ἐν πρόσωπον τοῦ Διονυσίου Γ. Βενιέρη. Ἀγαπᾷ τὴν σκηνὴν ὅσον ὀλίγοι ἐκ τῶν συναδέλφων του. Οὐδέποτε ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς γράφοντας τὰ θεατρικὰ τὴν παραμικρὰν ἐκδούλευσιν.

Εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον μορφωμένων ἠθοποιῶν μας καὶ ἀφιεροὶ ὅσας δύνανται νὰ διαθέσῃ ὥρας εἰς τὴν μελέτην, παρουσίαζόμενος ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τελειότερος. Ἐκτιμᾷ ὡς καλλιτέχνας πολλοὺς συναδέλφους του καὶ ἰδιαζόντως τὴν κ. Βερώνη, ἣν θεωρεῖ ὡς τὴν πρῶτην τῶν Ἑλληνίδων ἠθοποιῶν. ἄνευ τῆς ὁποίας, κατὰ τὴν γνώμην του, οὐδεμία ἐλπὶς περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ὁ ἄσπρος Ὁθέλλος

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Δημοτικὸν Θεάτρον Ἀθηνῶν»

— Ἀπόψε θὰ δοθῇ ἐκτάκτως μία τιμητικὴ ἔσπερος τῶν ἠθοποιῶν Σαρρῆ καὶ Μαγαρίδου μὲ τὴν «Μήδειαν», τὴν ὁποίαν θὰ ὑποδυθῇ ἡ ἐνταῦθα διατρίβουσα Νέρη.

— Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἑκτακτὸς παράστασις πρὸς τιμὴν τοῦ Ν. Μέγκουλα· κατ' αὐτὴν θὰ διδαχθοῦν «οἱ Ἄτιμοι» τοῦ Ροβέτα.

«Θεάτρον Βαριετέ»

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη διὰ πρῶτην φοράν ἐφέτος ὁ «Ἀρχισιδηρουργός» τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Georges Ohnet.

— Τὴν Κλαίρον ὑπεδύθη ἡ κ. Βερώνη μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης· ἡ ἀπαγγελία τῆς εἰς ὅλας τὰς σκηνὰς διαυγῆς καὶ ἄψογος, αἱ μεταπτώσεις τῆς φυσικώταται· εἰς ὅλα τὰ ἔργα, εἰς ἃ παίξῃ ἡ κ. Βερώνη τὴν διακρίνει πάντοτε, πλην τῆς δυνάμεως τῆς τέχνης, καὶ μεγάλη καλαισθητικὴ δυνάμεις καὶ ἐπιμέλεια· αἱ ἀμφιπέσεις τῆς πολὺ πλούσια καὶ ἰδιαί δι' ἕκαστον παριστανόμενον ἔργον.

— Δεδομένου ὄντος τούτου, ἐκπλήξῃ μᾶς παρήγαγεν ἡ ἐμφάνισις τῆς μετὰ τὸν γάμον μὲ τὸ αὐτὸ φόρεμα, ὅπερ ἔφερε καὶ ὅταν ἦτο κόρη.

— Τὸν Φίλιππον Δερβλαὶ ὑπεδύθη ὁ Γεννάδης μετὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως καὶ τέχνης· ἡ ἀπαγγελία του ἀλάθητος, ἡ δὲ καλαισθητικὴ του δυνάμεις ἀκαταγώνιστος· οὐδεὶς δύναται νὰ μιμηθῇ τὸν Γεννάδην ἐνδεδυμένον διὰ τὴν σκηνήν, οὐδεὶς δύναται νὰ φθάσῃ αὐτὸν εὐρισκόμενον εἰς αὐτὴν. Ἡ εἰσοδὸς του ἔξοχος, ἡ στάσις του, αἱ κινήσεις του, τὸ κάθισμά του, ὅλα του, μὰ ὅλα του φυσικώτατα, τέλεια καθ' ὅλους τοὺς τύπους τοὺς ἀπαιτουμένους διὰ σάλον· εἰς τὰς σκηνὰς τῆς ἠδυπαθείας, ἠδυπαθέσματος, τὰς τρυφερὰς τρυφερώτατος, τὰς περιπαθεῖς περιπαθέσματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τραγικὰς τραγικώτατος, ἐντὸς ὧν πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς τέχνης καὶ τῆς φυσικότητος.

— Τὴν Μαρκεσίαν ὑπεδύθη ἡ κ. Ἀλεξίου ἀρκετὰ καλὰ· ἡ ἀπαγγελία τῆς ἐξέφευγεν εἰς πολλὰ μέρη τοῦ φυσικοῦ, τοῦ ἀβιάστου· ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χρωματίσῃ καὶ νὰ ὑποκριθῇ ἀπήγγελε δυνατώτερα τονίζουσα πολὺ ἐκαστὴν πρῶτην λέξιν τῆς φράσεώς της. Χρειάζεται μεγαλειώτερα προτοχὴ καὶ μελέτη. Εἰς ὅλους τῆς δὲ τοὺς ρόλους εἶνε ἡ ἴδια πάντοτε.

— Ἐπι δε, κατόπιν τῶν ἐπερχομένων αὐτῇ συμφορῶν, μᾶς παρουσιάσθη εἰς τὴν β' πρᾶξιν ζωηροτέρα καὶ ροδοκόκκινη· ἀντὶ νὰ φαίνεται ὀλίγον καταβεβλημένη καὶ πάσγουσα.

— Τὸν Ὁκτάβιον, υἱὸν τῆς, ὑπεδύθη ὁ Κ. Ἀγγελάκης, μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Δημ. Ἀγγελάκη· καλὸς ἦτο, ἀλλὰ πολὺ περιωρι-

σμένος και φοβισμένος' ένεκα τούτου τὸ σῶμά του ἔχανε τὴν φυσικὴν στάσιν του, ἡ ἀπαγγελία του τὸν χρωματισμὸν τῆς καὶ ὁ ἴδιος τὴν ὑπόκρισιν.

— Τὸν Βαρῶνον Δὲ Προφόν, ὑπεδύθη ὁ Ἐπιτροπάρχης ἀρκετὰ καλὰ' ἐβιάσθη ὅμως νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀμα τῇ ἀναγγελίᾳ του, καὶ ἔνεκα τούτου δὲν ἀφήρσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτου καὶ τὸ πῖλόν του εἰσερχόμενος, ἀλλὰ μετὰ τὸν χειρισμὸν του πρὸς τὴν Μαρκησίαν. Προσοχὴ κ. Βαρῶνε! διότι δὲν εἶνε ἴδιον Βαρῶνου ὁ τρόπος οὗτος τοῦ εἰσερχεσθαι εἰς αἴθουσαν.

— Τὴν Σοφίαν, σύζυγόν του, ὑπεδύθη ἡ κ. Λοράνδου ἀρκετὰ καλὰ καὶ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

— Τὴν Σωσσάνην, ἀδελφὴν τοῦ Φιλίππου, ὑπεδύθη ἡ κ. Γεωργιάδου μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος πάντοτε μελετημένη καὶ πάντοτε εὐπρόσωπος εἰς τὴν σκηνήν. Ἐν μόνον παρατηρεῖται, ὅτι οἱ ῥόλοι τῆς κόπτονται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο καλλιτεχνικὸ ψαλλίδι.

— Τὸν Μουλινὸν ὑπεδύθη ὁ Πετριδὴς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν' μᾶς τὸν παρουσίασεν ὅμως πολὺ κωμικόν' αὐτὸς μόνον τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι ἀγνοεῖ καὶ τὰς διατυπώσεις τῶν εἰσερχομένων εἰς σαλόνι, καθὼ εἰσερχομένου πρώτην φορὰν.

— Τὴν Ἀθηναίδα ὑπεδύθη ἡ δις Σμαράγδα Βερῶνῃ λίαν ἐπιτυχῶς' εἰς τὴν σκηνὴν μόνον τῆς διαμάχης μετὰ τῆς Κλαίρης ὑστέρησε, μὴ δυνηθεῖσα νὰ παίξῃ μὲ πολλὴν δυνάμιν τέχνης.

— Τὸν Δούκα δὲ Βλινὺ ὑπεδύθη ὁ Ἄντ. Λοράνδος μὲ πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἐπιμέλειαν' πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ῥόλος κομμένος δι' αὐτόν. Ὡστε καλὸν θὰ εἶνε νὰ τὸν ἀφίση κατὰ μέρος.

— Εἰς τὴν μονομαχίαν, καθ' ἣν στιγμὴν δίδεται τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως, ὁ Λοράνδος σχεδὸν ἔπρεξεν, ἀντὶ νὰ βαδίση, ὅπως καὶ ὁ ἀντίπαλός του, καὶ ἔνεκα τούτου φάσας πρώτος εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον ἔσπρεψε καὶ ἐπυροβόλησε πρώτος.

— Κατὰ τὴν μονομαχίαν παρίσταντο δύο μόνον μάρτυρες καὶ οὐδεὶς ἰατρός, ἐνῶ εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖος εἰς τὰς τυχούσας περιστάσεις καὶ δι' ἀφοῦ ὁ συγγραφεὺς διὰ στόματός του διαβεβαίωσεν ὅτι δὲν διατρέχει κίνδυνον ἡ πληγωμένη Κλαίρη.

— Καὶ ὁ Ἀλεξίου, ὡς Βασαλὸν, συμβολαιογράφος πολὺ καλός.

— Συνιστῶμεν εἰς τὸν κ. Λαγκαδᾶν νὰ δεικνύῃ περισσοτέραν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν salon fermé. Ἐτι δὲ νὰ ἔχη ὁροφὴν εἰς τὰ σαλόνια του καὶ ὄχι νὰ τὰ ἀφίγη μὲ τοὺς οὐρανοὺς τῆς σκηνῆς.

— Τὴν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ ζεύγου Κοκκίνῃ τιμητικὴ ἔσπερις μὲ τὴν «Λουκίαν» τοῦ Λαμερμούρ.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐν μέσῳ μεγάλης ἀληθῶς συρροῆς κόσμου.

— Τὸ Hondo ἐξετελέσθη καὶ πάλιν θαυμασίως ὑπὸ τῆς κ. Στέλλας Κοκκίνῃ.

— Εἰς τοὺς εὐεργετούμενους, κληθέντας ἐπανειλημμένους εἰς τὴν σκηνήν, προσεφέρθησαν ὠραιότατα ἀνθοδέσμαι καὶ ἐν ὠραίων κάλιστρον πλήρες ἀνθέων.

— Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκ τῶν θεωρείων τῆς β'. σειρᾶς ἐρρίπτοντο εἰκόνες τῶν κ. κ. Στέλλας καὶ Ἰωάν. Κοκκίνῃ, εἰς τὸ τέλος δὲ ἐχειροκροτήθησαν οὗτοι δι' τ' ὡς' καὶ οἱ ἴδιοι ἀτομικῶς καὶ... εἰκοσικῶς.

— Δηλαδὴ πλὴν τοῦ ζεύγους Κοκκίνῃ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ δύο κομπάρσοι κρατοῦντες πλησίον αὐτῶν δύο εἰκόνας, αἵτινες καθέ ἕνα παρίστανον παρὰ τοὺς εὐεργετούμενους.

— Αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς δρ. 1550.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἀθήναις ὁ «Φερεδλ» τοῦ Σαρδού, κατὰ

μετάφρασιν τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου.

— Περὶ τοῦ ἔργου εἰς τὸ προσεχές.

— Ὁ Γεννάδης ὑποδύει τὸν Φερεδλ ἐξήρθη διὰ τῆς υποκρίσεώς του εἰς μέγα ὄψος' ἡ εἰσοδός του (πρᾶξις α') ἦτο ἔξοχος' ὅλη ἡ ταραχὴ του καὶ ἡ ἀγωνία του ἦσαν ζωγραφισμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου του' φυσικώτερα, τελειώτερα καὶ τεχνικώτερα δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ μιμικὴ του δυνάμεις (πρᾶξις γ') κατὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀναμένει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Κακουργιοδικεῖου εἶνε πρώτης τάξεως. Εἶνε ὑπέροχος καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν.

— Ἡ κ. Βερῶνῃ, ὡς Ροβέρτα ἔπαιξε μετὰ τῆς διακρινοῦσης αὐτῇ μεγάλης δυνάμεως καὶ τέχνης.

— Ὁ Πετριδὴς, ὡς πρόεδρος τοῦ Κακουργιοδικεῖου, τέλειος.

— Ὁ Ἐπιτροπάρχης, ὡς Λαβαρδέν, ἀντεισαγγελέος, πολὺ καλός.

— Ὁ Δ. Βερῶνης, ὡς Περισερόλ, ἑνορχος θαυμάσιος' μόνον εἰς τὴν β'. πρᾶξιν ἦτο ὀλίγον ὑπερβολικός.

— Ὁ Πεζόδρομος, ὡς Μαριτιάλης, ἔξοχος. φυσικώτερα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παίξῃ.

— Ὁ Ἀγγελάκης, ὡς Μάξιμος, εἰς τὸν ῥόλον του.

— Ὁ Ἀλεξίου, ὡς ἰατρός, ὁ Ζάννος, ὡς Λουδοῦφος καὶ ὁ Λοράνδος, ὡς Δικόνδρος πολὺ καλοί.

— Ὁ Λοράνδος πάντοτε ἀπὸ τὸ ἴδιο κολοῦπι βγάζει τοὺς ῥόλους του.

— Ἡ κ. Γεωργιάδου, ὡς Θερεσία, ἔπαιξε πολὺ καλὰ.

— Ἡ κ. Ἀλεξίου, ὡς Κυρία Δ' Ὀρβησον, ἀρκετὰ καλὴ' περὶ τῆς ἀπαγγελίας τῆς λέγομεν ὅσα καὶ εἰς τὸν «Ἀρχιεπισκοποῦρον» περὶ τῆς Μαρκησίας.

— Ἡ Λοράνδου, ὡς Κυρία Δ' Ἀρτιγγ. καὶ ἡ Τασόγλου, ὡς Βαλτάμις, ἀρκετὰ καλά!

— Κατὰ τὴν α'. διδασκαλίαν τοῦ ἔργου ἐγένοντο μερικαὶ γασμωδία, ἴδια εἰς τὴν β'. πρᾶξιν. Περισσότερα μελέτη καὶ μεγαλειτέρα προσοχὴ θὰ καλύψῃ τὰς γασμωδίας.

— Συνιστῶμεν εἰς μερικοὺς τῶν ἠθοποιῶν νὰ ἐξέρονται ἐγκαίρως εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ὄχι νὰ λησμονοῦν καὶ ἔνεκα τούτου νὰ ἀναγκάζονται οἱ ἐν τῇ σκηνῇ νὰ τοὺς καλοῦν (διδασ. α').

— Ὁ Φερεδλ εἰσερχόμενος (πρᾶξις α') εἰς τὴν σκηνὴν λέγει εἰς τὸν κλητῆρα νὰ κλεισῇ τὴν θύραν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται, διότι δὲν ὑπάρχει τιαύτη.

— Ὡστε καὶ ἡ θύρα νὰ τεθῇ καὶ ἡ ὁροφὴ ἡ ὁποία λείπει ἀπὸ ὅλα τὰ σαλόνια.

— Τὴν Τετάρτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν δύο τιτάνων τῶν θεμελίων τοῦ Ἑλλ. Μελοδράματος, τῶν μαέστρων Λαυράγχα καὶ Σπινέλη, τιμητικὴ ἔσπερις καθ' ἣν ἐδόθη ὁ «Κουρέας τῆς Σεβίλλης» τῇ συμπράξει τοῦ ζεύγους Κοκκίνῃ.

— Ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἀρκετὰ καλὴ, ἂν καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ ἦτο ἀρκετὰ χαλαρισμένη.

— Ἡ κ. Κοκκίνῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν ἀντεκατέστησε τὴν παρὰ τῆς κ. Taddolini ψαλλομένην Ἱταλικὴν μονωδίαν, μὲ ὠραιότατον δημοτικὸν ἄσμα.

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τοὺς εὐγενεῖς διδασκάλους διὰ τῆς παρουσίας του.

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη διὰ δευτέραν φορὰν ἐν Ἀθήναις ὁ τῶσον ἔξοχος ἐπιτυχὸν «Φερεδλ» τὸν ὁποῖον ὁ Γεννάδης, ὁ καὶ διαπλάσας αὐτὸν λίαν ἐπιτυχῶς, κατὰ τὴν α' ἐν Πάτραις διδασκαλίαν του, ὑποδέεται μὲ τῶσιν δυνάμιν τέχνης ποῦ συγκλονίζει ὀλόκληρον τὸ ἀκρατήριον, τὸ ὁποῖον, καὶ πολὺ δικαίως, ἐκσπᾶ εἰς ἀκράτητα χειροκροτήματα.

— Καὶ ἡ κ. Βερῶνῃ, ὡς Ροβέρτα, ἔπαιξε καὶ πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τέχνης. Εἰς τὰς τρεῖς πρᾶξεις ἐξικνεῖται εἰς μέγα ὄψος. πᾶσαι ἀληθινὰ, συγκινεῖ δὲ καὶ τοὺς παρακολουθοῦντας αὐτὴν θεατὰς, οἵτινες αἰσθάνονται ἀνατριχίασιν.

— Καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὴν πρώτην διδασκαλίαν εἶνε

ὄλοι εἰς τὸν ῥόλον τους.

— Ἡ δευτέρα διδασκαλία δὲν μᾶς παρουσίασε τὰς γασμωδίας τῆς πρώτης, ἀπεναντίας ἐγένετο καὶ μία ὀλόκληρος σκηνὴ ἐπὶ πλέον εἰς τὴν γ' πρᾶξιν, ἡ ὁποία δὲν εἶδομεν νὰ γίνῃ καὶ κατὰ τὴν πρώτην διδασκαλίαν.

— Ἡ σκηνὴ τοῦ Περισερόλ, ποῦ ἔργεται ν' ἀναπαυθῇ καὶ ὁ ἀντεισαγγελέος τὸν σύρει διὰ τῆς βίας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κακουργιοδικεῖου.

— Μόνον ἡ ὁροφὴ ἔλειπε καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τεθῇ πλέον, ὡς καὶ ἡ θύρα εἰς τὸ βῆθος.

— Ὁ ὑποβόλεὺς πρέπει νὰ ὑποβάλῃ γαμψώτερα.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπαίχθησαν πρώτην φορὰν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερῶνῃ «Τὰ Φαινόμενα καὶ Πράγματα» τοῦ κ. Μιχαῆλ Ζώρα.

— Εἶνε λεπτὴ καὶ ἐξυπνη κωμωδία, ἔχει ὅμως καὶ πολλὰς βεβιασμένας καὶ ἀδικαιολογητῶς σκηνάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν τῆς καλύβης, ὅπου εἰσερχεται ἡ Στέλλα ζητοῦσα τὸ ψαλλιδάκι τῆς, καὶ εἶτα ὁ Στάθης διὰ νὰ πάρῃ τὸ δοχεῖον διὰ τὸ γάλα' κωκὼς παρασκευασμένη, ἀτυχῆς καὶ βεβιασμένη σκηνὴ διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὰ λαμβάνοντα κατόπιν γῶραν ἐπεισοδία καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν κωμωδίαν.

— Ἡ κωμωδία ἔχει δεκατρία πρόσωπα, τὰ ὁποία ὄσῃσι σχεδὸν ἐξ ἴσου.

— Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

— Κατόπιν τῶσιν ἐτῶν ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὡς Ἐθάνθια ἡ κ. Μαρία Πετιοῦ, ἐξαιρετικῶς καὶ χάριν τοῦ συγγραφέως.

— Ἡ παράστασις αὕτη ἦτο φαῖνό μιν οὐκ ἀλλ', ὅτῳ τὸ ἔφερον τὰ πρᾶγμα τῶν.

— Χθὲς ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος ὁ «Ἀγαπητικὸς τῆς Βασκοπούλας».

— Ἡ παράστασις διεξήχθη κανονικώτατα καὶ ἐν μέσῳ τῶν συνεχῶν χειροκροτημάτων τῶν θεατῶν. Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν λίαν ἐπιτυχῶς καὶ μὲ πολλὴν ζωὴν.

— Ἐκείνοι ὅμως οἱ ὁποῖοι ἐξεῖγον χθὲς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐθριάμβευσαν χθὲς, ἦσαν ἡ κ. Βερῶνῃ, ὡς Στάθαινα, καὶ ὁ κ. Δ. Βερῶνης, ὡς Χρόνης.

— Ἡ Σμαράγδα Βερῶνῃ πολὺ καλὴ' τῆς ἔλειπε μόνον τὸ ἀφελές ποῦ θέλει ὁ συγγραφεὺς.

— Ὁ Κ. Ἀγγελάκης, ὡς Λιάκος, ἔπαιξε πολὺ καλὰ, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ποῦ ἔχει εἰς τὴν σκηνήν, πλὴν τῆς πρώτης πρᾶξεως, καθ' ἣν ἦτο ὀλίγον συσταλαμένως.

— Ἀπόψε ἡ γ' διδασκαλίᾳ τοῦ «Φερεδλ».

— **Θέατρον Τότχα**
Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανελήθη ὁ «Καπετὰν Γιακουμῆς» μὲ τὸν ἀπαράμιλλον εἰς τὸν ῥόλον τοῦτον Παντόπουλον, μὲ Ἐμμανουήλιον τὸν Κ. Κέλμην μὲ Δημηαρχοπούλαν τὴν Χαρίκλειαν Ταβουλάρη καὶ Μιχάλην τὸν Φιλιππίδην.

— Τὴν Τρίτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ νῶν συμπαθεστάτων ἠθοποιῶν Λόλας Δράκου καὶ Ἰω. Παπαϊωάννου τιμητικὴ ἔσπερις, καθ' ἣν ἐπαίχθησαν «Δὶ Γουαϊκὸς μασ» τοῦ Γουσταύου Φὺν Μόζερ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Χατζηπέτρου ἐπιθυμοῦντος, κατὰ τὸ πρόγραμμα πάντοτε, νὰ μὲν ἄγνωστος ἐκ μετριοφροσύνης.

— Εἰς τὰς «Γουαϊκὸς μασ» ἡ Λόλα Δράκου, ὡς Λόλα καὶ ὁ Παπαϊωάννου, ὡς Κορνήλιος παίζουν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος.

— Εἰς τὸ entr'acte τῆς β' πρᾶξεως ὁ Παπαϊωάννου ἀπήγγειλε τὸν ὠραῖον μονόλογον τοῦ Δελήκατερῖνῃ «ἡ πρίχα». Εἶνε μοναδικὸς διὰ τὴν ἀπαγγελίαν μονολόγων' ἀπαγγέλλει αὐτοὺς μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χάριν. Ἐτι δὲ ἐνδύεται λαμπρὰ, παρουσιαζόμενος πάντοτε λίαν εὐπρόσωπος εἰς τὴν σκηνήν.

— Κόσμος ἀρκετὸς ἐτίμησε τὴν παράστασιν, ὄχι ὅμως ὅσος ἔπρεπε νὰ εἶνε, προκειμένου περὶ δύο ἐκ τῶν μάλλον φιλοτίμων καὶ εὐσυνειδήτων ἐργατῶν τῆς σκηνῆς.

— Η ἀλήθεια εἶνε, πῶς ὁ Παπαϊωάννου δὲν τὴν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν τιμητικὴν του ταύτην παράστασιν, ἢ μᾶλλον, ἀκριβῶς εἰπεῖν, δὲν ἤξευρεν, εἴαν εἶχε τοιαύτην καὶ τότε.

— Εἰς τοὺς εὐεργετουμένους προσεφέρθησαν ἄφθονοι κυριολεκτικῶς ἀνοδοῦμαί.

— Τὴν τετάρτην ἐπανελήφθησαν διὰ τρίτην φοράν οἱ «Ἀνθρωποφάγοι».

— Τὴν Πέμπτην ἐπανελήφθη ἡ ώραία κωμῶδια «Ἐπιπῆτε σκύλοι ἀλέστε», μετὰ τὸ ἔξοχον οὐνάλει τῆς β' πράξεως, ὅπου λέγει ὁ Παντόπουλος, «Βερενικίτσα μου μαλλί εἶνε ἢ μετὰξί;» κρύπτων τὴν αἰοδὸν Φιφὴν ὀπισθεν τοῦ καλύμματος τῆς τραπέζης διὰ νὰ μὴ τὴν ἴδῃ ἡ γυναῖκά του. Ἡ παράστασις ἐδόθη πρὸς τιμὴν τοῦ φιλοτίμου ταμίου τοῦ θεάτρου Γεωργίου Καρμπάνου.

— Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἐπαίξαν, ὅπως πάντοτε, μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Ἀρχετὸς κόσμος ἐτίμησε τὴν παράστασιν.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπανελήφθησαν «οἱ Μυλωνάδες» μετὰ Μπάρμπα Γιῶργη τὸν μοναδικὸν Παντόπουλον, μετὰ Τσεκίνον τὸν Φύρστ, Πίπον τὸν Φιλιππίδην, Ῥοζίαν τὴν Χαρίκλειαν Ταβουλάρη καὶ Σιλβέστραν τὴν Φύρστ.

— Ἡ παράστασις διεξήχθη μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν, οἱ δὲ ἠθοποιοὶ ἐπαίξαν πολὺ καλὰ, πρωτοστατοῦντος τοῦ Παντοπούλου.

— Καὶ αἱ σκηνογραφίαι τελειόταται· ὅλα εἰς τὴν θέσιν των, ὅπως ἀπαιτοῦνται· καὶ ὁ μῦθος τοῦ Μπάρμπα Γιῶργη ὡραίος μετὰ διαρκῶς χυνομένου νεροῦ ποῦ τὸν κινῶσε.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῆς Καίτης Βασιλοπούλου καὶ τοῦ Ἀνδρ. Φιλιππίδου τιμητικὴ ἔσπερις. Ἐπαίχθη ἡ «Νύφη τῆς Κούλουρης» εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κ. Βασιλοπούλου, ὡς Ἀγγέλω καὶ ὁ Φιλιππίδης ἐπαίξαν μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

— Εἰς τὸ entr'act τῆς β' πράξεως ὁ Φιλιππίδης ἔψαλλε τὴν «Ἀπογοήτευσιν», ποιητικὴν Παντοπούλου καὶ μουσικὴν Κοκκίνη.

— Εἰς τοὺς εὐεργετουμένους προσεφέρθησαν ἀνοδοῦμαί καὶ ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ ἀθρόος συρρέουσας κόσμος τοὺς κατεχειροκρότησεν.

— Ἀπόψε οἱ «Στραγγαλισταὶ τῶν Ἰνδιῶν».

— Τὴν προσεχῆ Τρίτην θὰ δοθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ συμπαθοῦς ἠθοποιοῦ Κ. Χέλμη καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας Χέλμη τιμητικὴ ἔσπερις.

— Τὴν Πέμπτην θὰ γίνῃ ἡ ὑπὲρ τῶν Νέζερ καὶ Θ. Γλαροῦδη τιμητικὴ ἔσπερις μετὰ τὴν «Ψυχοκόρη».

— Τὸ Σάββατον δοθῆσεται ἡ ὑπὲρ τῶν ἠθοποιοῦν Δ. Βενιέρη καὶ Ι. Καρακάλου τιμητικὴ ἔσπερις, καθ' ἣν θὰ δοθῇ τὸ θεαματικὸν καὶ περιπετιώδες ἔργον ὁ «Κόμης Μοντεχρήστος».

«Θέατρον Ὁμοιοῖας.»

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπαίχθη ὁ «Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας».

— Τὴν Πέμπτην ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν ἠθοποιοῦν Α. Σαριγιάννη καὶ Ν. Βαρθέου τιμητικὴ ἔσπερις· κατ' αὐτὴν εἶχεν ἀναγγελθῆ, ὅτι θὰ ἐπαίξετο ὁ «Ἀμαξηλάτης τῶν Ἀλπεων», ἀλλ' ἐνεκα τῆς ἀναφύσεως διχονοίας μεταξὺ τῶν ἠθοποιοῦν καὶ τῆς ἐνεκα τούτου ἀποχωρήσεως τινῶν ἐξ αὐτῶν ἐματαιώθη ἡ παράστασις τοῦ «Ἀμαξηλάτου τῶν Ἀλπεων» καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπαίχθη ἡ «Πεθερά».

— Ὁ κόσμος ὁ τιμῆσας τὴν παράστασιν μὴ γνωρίζων τὰ λαβόντα χώραν, ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδεν, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀναγγελθέντος ἔργου ἐπαίξετο ἡ «Πεθερά».

— Ἡ παράστασις διεξήχθη ὁμολογουμένως πολὺ καλὰ, διότι ἡ Ἐλένη Κοτοπούλη, ὡς Πεθερά καὶ ὁ Σταματόπουλος ὡς Ἀραποσίτης εἶνε ἀπαράμιλλοι.

Καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα ἐπαίξαν καλὰ.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ ἡ «Σκλάβος», ἀλλ' ἐνεκα τοῦ ψύχους ἀνεβλήθη, ὡς καὶ ἡ χθὲς ἀναγγελθεῖσα «Μερόπη», ἥτις θὰ γίνῃ ἀπόψε.

— Προετοιμάζονται οἱ «Μνηστῆρες τῆς

Πηνελόπης» τοῦ Κλέωνος Ραγκαβῆ. Θὰ παιχθῶν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸ «Δημοτικὸν θεάτρον Ἀθηνῶν», διότι ὁ καιρὸς δὲν ἐπιτρέπει πλέον τὰς ἐν ὑπαίθρῳ παραστάσεις.

«Θέατρον Νεαπόλεως»

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ θεάτρου τιμητικὴ ἔσπερις· κατ' αὐτὴν ἐπαίχθη ὁ «Σαμπινιὸς μετὰ τὸ Στανιὸ» διὰ τελευταίαν, πλέον φοράν ἐφέτος.

— Τὴν Τρίτην θὰ ἐπαίξετο διὰ τετάρτην φοράν ὁ «Πολυαγαπημένος Σελιμάς», κατὰ τὰ τοιχοκολληθέντα προγράμματα, ἀλλ' ἀνεβλήθη ἐνεκα τοῦ καιροῦ.

— Τὴν Τετάρτην ἐδόθη διὰ δευτέραν καὶ τελευταίαν φοράν ἐφέτος ὁ «Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής» μετὰ Γεώργιον Γοδεφρουῦ τὸν Νίκαν καὶ Ἀλφρέδον Γοδεφρουῦ τὸν Μέγκουλαν.

— Ἡ κ. Νίκα ὡς Λουκία Γοδεφρουῦ ἦτο τρυφεροτάτη· ἐπαίξε δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος. Ἡ κ. Νίκα, ἡ καὶ διαπλάσσα τὸν ρόλον τούτου, εἶνε ἡ μόνη ποῦ παίζει· ἀπὸ πέρυσιν, ὅταν ἦτο εἰς τὸν θίασον τοῦ Παντοπούλου, τὴν Λουκίαν μετὰ περισσῆς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης.

— Ἡ κ. Ἐλένη Χέλμη ὡς Πεθερά εἶνε ἀμίμητος.

— Τὴν Πέμπτην ἐγένετο διὰ τετάρτην φοράν ὁ ἐνεκα τοῦ καιροῦ ἀναβληθεὶς «Πολυαγαπημένος Σελιμάς».

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπανελήφθη ἡ «Ἀνδρεῖνη», εἰς τὴν ὁποίαν παίζει μετὰ πολλὴν δύναμιν ἡ κ. Νίκα· ἡ παράστασις ἐδόθη πρὸς ὄφελος τῶν ταμιῶν τοῦ θεάτρου.

— Ἀρχετὸς κόσμος ἐτίμησε τὴν παράστασιν παρ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ ψύχος.

— Ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ λίαν εὐχαρίστως νὰ παρακολουθῇ τὰς παραστάσεις τοῦ καλοῦ αὐτοῦ θιάσου, τοῦ τόσο φιλοτίμου ἐργασθέντος ἐφέτος καὶ τόσα νέα ἔργα ἀναβιβάσαντος ἐπὶ σκηνῆς.

— Χθὲς ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν ἡ «Πεταλοῦδα» τοῦ Σαρδοῦ κωμῶδιον τριπρακτοῦς πλήρως εὐφυστάτων σκηνῶν καὶ ἐπεισοδίων.

— Ὁ Νίκας, ὡς Σαμπινιάκ, ἡ κ. Νίκα, ὡς Καϊκιλία καὶ ὁ Τασόγλου, ὡς Φριδλὲν ἐπαίξαν μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

— Ἐπίσης ὁ Ἰωαννίδης, ὡς Ριβερὸλ καὶ ἡ δις Χριστ. Ρούσου, ὡς Κωνσταντία, εἰς τὴν ὁποίαν συνιστῶμεν περισσοτέραν ζωὴν.

— Περισσότερα εἰς τὸ προσεγές.

— Ἀπόψε πάλιν ἡ «Πεταλοῦδα».

— Ἀύριον Δευτέραν θὰ δοθῇ ἐν Πειραιεὶ μία παράστασις πρὸς ὄφελος τοῦ κ. Νίκα ὁ θίασος θὰ κατέλθῃ ὁλόκληρος εἰς Πειραιᾶ καὶ θὰ παίξῃ τὴν «Ἀνδρεῖνην», ἥτις μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας παίζεται πάντοτε πρωτοστατούσης τῆς κ. Νίκα.

— Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος θὰ διδαχθῇ ὠρισμένως πλέον ἢ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Νεαπόλεως, ἢ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου Ἀθηνῶν, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, ὁ «Ἀριστόδημος»· ἡ τραγωδία τοῦ Ἀγγελόπουλου.

«Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς»

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπανελήφθη ἐν μέσῳ συρροῆς κόσμου ὁ «Μπεμπές», τὸν ὁποῖον ὑποδύεται λίαν ἐπιτυχῶς ἡ κ. Λαλαούνη.

— Τὴν Πέμπτην ἐπανελήφθη τὸ «Μεγάλον Κακὸν» τοῦ Δεληκατερίνη μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ ὑπὲρ τοῦ παλαιμάχου τῆς σκηνῆς κ. Ἀλεξιάδου τιμητικὴ ἔσπερις, καθ' ἣν ἐπαίχθη τὸ ἀγαπημένον ἔργον «Γουλιέλμος ὁ Ἀχθοφόρος» τὸν ναύαρχον ὑπεδύθη ὁ ἴδιος ὁ κ. Ἀλεξιάδης.

— Τὸν Γουλιέλμον ὁ Ἀγγελάκης.

— Ἡ παράστασις ἐγένετο πανηγυρικὴ.

— Ἀπόψε ἡ «Χαίδω» τοῦ Μελισσιώτου.

«Ἐξωτερικά»

— Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ θίασος τοῦ κ. Ἐμ. Λοράνδου συμπληρωθεὶς καὶ δι' ἄλλων ἠθοποιοῦν ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του εἰς

τὸ θεάτρον «Ἐδέμ». Πρὸ ἡμερῶν ἐπαίξε τὴν κωμῶδιαν οἱ «Παληγάτσοι» κατὰ μετάφρασιν τοῦ Σ. Μαρκέλλου.

Ἡ Τσιμπίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη

Ὅδος Ἀθηνῶν ἐναντὶ Δημαρχείου

καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρου.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ εἶδη ἥτοι κώδωνες, τηλεφῶνα, ἀλεξικέραυνα, κλεῖθρα ἠλεκτρικά, ἱατρικὰ μηχαναί, βέργα-λεῖα φυσικῆς καὶ τὰ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἡγγυημένη. Τιμαὶ συγκαταβάτικαί.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότσαρη—9

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

55. Πανεπιστημίου 55.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΔΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βαδιλῆος

234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

καὶ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

1—Ὀμήρου—1

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

καὶ ΓΙΟΥ

ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 124 παρὰ τῆς Καπνικαρέας.

Εὐρίσκονται εἰς εὐθηνότατας τιμὰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς Μεταξουργίας καὶ χροσοπλεκτικῆς, καὶ πρὸ πάντων τὰ θεωρούμενα ὡς ἀνεκτέλεστα ἐν Ἑλλάδι.

ΠΟΔΗΛΑΤΑ OCCASION

Πραγματικὴ ἔκπτωσης 30 %

Εἰς τὸ Γραφεῖον Πιτσάκη

ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθῆναι.

Ἐνεκεν τῆς μεγάλης παραγγελίας ὑπεβάσθησαν αἱ τιμαὶ ἀπὸ Δρ. 450 εἰς Δρ. 320.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ

Ἄρσανεῖου, διδάξασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίες εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΛΕΞ. ΔΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοῖατρος

Ὅδος Θεμιστοκλέους καὶ Ἀκαδημίας.

Δίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Δοσ ἀριστοῦχου. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἀδελφῶν Α. Ρακοπούλων

180 καὶ 182 Ὅδος Αἰόλου 180 καὶ 182

Ἐν Ἀθῆναις.

Μεγάλῃ ἀποθήκῃ χάρτου ὅλων τῶν εἰδῶν. Γραφικῆς ὕλης συλλογὴ πλουσιωτάτη. Τὰ μόνον Κατάστιχα Λογιστικὰ εἰς στερέωτητα καὶ καλλιτεχνίαν ἀπαράμιλλον. Ἐργοστάσιον φακέλλων. Τυπογραφεῖον καὶ Γραμμογραφεῖον. Σφαῖραι ὑδρόγειοι ὅλων τῶν μεγεθῶν.